

Arrest

nr. 287 897 van 21 april 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. ODITO MULENDA
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. ODITO MULENDA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Nigeriaanse nationaliteit te beschikken. U bent christen en behoort tot de Esan etnie. U spreekt Engels, Esan en een beetje Frans. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U hebt twee zussen en een broer alsook vier halfzussen en een halfbroer langs moederszijde.

U bent geboren op X 1989 te X (Esan West LGA, Edo state). Uw vader verliet uw gezin toen u zeven jaar oud was. In 2008 behaalde u uw diploma secundair onderwijs. U voorzag in uw levensonderhoud door marihuana te verkopen met uw vriend (...). Hij behoorde tot een geheime sekte en wou dat u zich ook

aansloot. U werd daarnaast ook door andere sektes benaderd. In oktober 2015 verliet u Nigeria. U betaalde 2.500 naira en reisde met de vrachtwagen naar Libië. U bleef twee maanden in Tripoli alvorens de Middellandse Zee over te steken.

Op 9 december 2015 verzocht u internationale bescherming in Italië. U werd opgevangen in een asielen centrum in Villas Control, waar op 6 januari 2016 een gevecht uitbrak tussen twee bewoners. U was niet rechtstreeks betrokken, maar keek toe en filmde. De centrumdirecteur beschuldigde u en twee andere Nigerianen van het aanzetten van de vechtpartij. Jullie moesten verklaringen afleggen bij meerdere politiekantoren. Een tijd later werd u doorverwezen naar een opvangcentrum in Sulmona. Daar volgde u taallessen en leerde u een beetje Italiaans. Vanaf de zomer van 2016 stond u in voor de schoonmaak van het centrum. Een medewerkster beloofde u te betalen zodra u uw verblijfsdocumenten zou krijgen. Later dat jaar werd uw asielaanvraag afgesloten met een negatieve beslissing. U ging in beroep en in december 2016 kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Eerder dat jaar was uw vader in Nigeria overleden. Met uw verblijfsdocumenten reisde u naar de steden Pescara en L'Aquila. Daar zocht u tevergeefs werk in restaurants, fabrieken en supermarkten. U zag hoe mensen allerlei zaken verkochten op straat en besloot hetzelfde te proberen. U werd echter meermaals tegengehouden door de politie. Ze namen uw spullen in beslag en wezen erop dat straatverkoop verboden is. U werd eveneens tegengehouden toen u op straat probeerde te werken als autowasser. In het opvangcentrum boden de koks u soms aparte snacks of maaltijden aan. Toen u ervan at, viel u soms dagenlang in slaap. U voelde ook gedurende 14 dagen elke nacht iets door uw borstkas bewegen. U werd weggestuurd toen u uw probleem aankaarte bij het personeel. U besloot enkel te eten wat de andere bewoners ook aten. In oktober of november 2017 vroeg u de centrummedewerkster om de uitbetaling van uw schoonmaakwerk. Ze weigerde u te betalen omdat uw verblijf in het centrum ook geld kostte. De politie werd gecontacteerd en u werd geboden het centrum te verlaten.

Een aantal dagen later vertrok u uit Italië. U nam een vlucht vanuit Pescara naar Frankfurt (Duitsland) met uw Italiaanse documenten. U legde uw situatie uit aan de luchthavenpolitie en vroeg hulp van de Verenigde Naties (VN). Ze adviseerden u een trein te nemen naar het VN-kantoor te Brussel (België). Op 29 november 2017 arriveerde u in Brussel. U nam een taxi naar het VN-kantoor, werd opgevangen door Samusocial en onderging een medisch onderzoek in Cana Center. U kreeg medicatie waardoor uw klachten in uw borstkas en hoofd afnamen. U werd ook behandeld door een psycholoog en een psychiater. In oktober of november 2021 werd u opgenomen in het ziekenhuis. Sinds uw behandeling neemt u dagelijks de medicatie trazadone tegen slapeloosheid. Op 28 januari 2022 verzocht u de Belgische staat om internationale bescherming.

U legt volgende stukken neer om uw verzoek te staven: (1) een Italiaanse 'permesso di soggiorno' (nr. 111423435) op uw naam, afgeleverd te L'Aquila op 4 januari 2017, (2) een Italiaanse 'carta d'identita' (nr. AX3873837) op uw naam, afgeleverd te Sulmona op 30 maart 2017, (3) een Italiaanse 'documento di viaggio' (nr. MD0023856) op uw naam, afgeleverd op 5 januari 2017, geldig tot 3 januari 2022. Inclusief inreisstempels voor Stansted op 27 juli 2017 en Brussel op 30 januari 2018, en (4) een ziekenhuisopnameattest op uw naam, opgesteld door dr. Dal Sylvain van de Kliniek Sint-Jan te Brussel op 20 april 2022.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, uw documenten en verklaringen, blijkt dat u reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk, Italië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de

uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Vooreerst moet verwezen worden naar de geldigheid van uw beschermingsstatuut in Italië. U verklaarde dat een positieve beslissing werd genomen inzake uw asielaanvraag (notities persoonlijk onderhoud dd. 30 augustus 2022 (verder 'notities'), p. 7). Ook uit de door u neergelegde documenten blijkt dat de Italiaanse asielinstanties u de subsidiaire beschermingsstatus toekenden (zie groene map 'documenten' – stukken 1, 3). U vertelde dat uw Italiaanse documenten in Brussel gestolen werden (notities, p. 16). Er moet worden vastgesteld dat de afwezigheid van verblijfsdocumenten niet betekent dat uw beschermingsstatus niet meer geldig zou zijn. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet in vraag wordt gesteld, wijst niets erop dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Er werd verder opgemerkt dat u Italië niet verliet uit van een vrees voor vervolging of ernstige schade. **Er kan namelijk geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de vergiftigingspogingen van het keukenpersoneel in het opvangcentrum waar u verbleef.** Zo bleek u niet in staat uw vervolgers op concrete wijze te identificeren. Tijdens uw eerste interview op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) sprak u steeds over "ze": "**ze** wilden mij vermoorden. **Ze** volgden mij overal. **Ze** deden dingen in mijn eten [...]. **Ze** zijn duivels" (verklaring DVZ dd. 21 februari 2022, vraag 33). Er werd gevraagd welke personen u bedoelde, waarop u antwoordde: "iedereen, de Italianen, de politieagenten" (ibid.). Ook op de zetel van het CGVS sprak u aanvankelijk enkel over "ze". Pas nadat u aangespoord werd om specifieker te zijn, identificeerde u de Italiaanse koks in het opvangcentrum als uw vervolgers (notities, p. 13). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud verviel u terug in vaagheden door te herhalen dat "ze" u willen vermoorden in Italië (notities, p. 17). Er kunnen toch meer nauwkeurige verklaringen verwacht worden van een persoon die zijn gastland verliet omwille van een vrees om vergiftigd te worden. In dit verband wordt nog verwezen naar het feit dat u bijna twee jaren in hetzelfde centrum woonde en uw vervolgers op vrijwel dagelijkse basis ontmoette in de cafetaria. Het mag dan ook niet verbazen dat u tijdens een eerder interview uw terugkeervrees niet kon omschrijven. U beantwoordde de desbetreffende vraag met: "ik denk dat er mij niets gaat gebeuren, maar ik weet het niet echt" (vragenlijst CGVS dd. 18 mei 2022, vraag 3.4). U legde eveneens bevreemdende verklaringen af over uw lichamelijke reactie op het eten van vergiftigd voedsel. U sprak over dagenlang slapen, over "iets" dat uit uw neus en mond kwam, en over "iets" dat door uw borstkas van links naar rechts bewoog zodra het donker werd (notities, p. 8). Er werden geen medische documenten neergelegd die uw verklaringen omtrent uw symptomen zouden kunnen staven. U gaf wel aan dat u zich niet uzelf voelde ten tijde van uw vertrek uit Italië (notities, p. 12). Uw lichamelijke klachten verdwenen nadat u in België werd behandeld, onder meer door een psycholoog en psychiater (notities, p. 9). **Uw verklaringen omtrent de vergiftigingspogingen lijken niet voort te vloeien uit een gegronde vrees voor vervolging, maar uit een medisch-psychische problematiek waarvoor u intussen behandeld werd.** Er moet besloten worden dat uw vage, lacunaire en incoherente verklaringen omtrent de vergiftigingspogingen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees ondermijnen. In dit verband wordt nog verwezen naar de stempel in uw Italiaans vluchtelingenpaspoort. In tegenspraak met uw verklaard vertrek uit Italië in november 2017, bleek u zich eerder dat jaar in Engeland te hebben bevonden. Uw paspoort werd op 27 juli 2017 bestempeld te Stansted, een luchthaven nabij Londen (zie groene map 'documenten' – stuk 1).

Het door u neergelegde vluchtelingenpaspoort bevat tevens een stempel van de Belgische immigratiedienst, gedateerd op 30 januari 2018. U verklaarde dat u zich reeds sinds 29 november 2017 in België bevond (notities, p. 7). U verbleef aldus minstens vier jaren op Belgisch grondgebied alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 28 januari 2022. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in de Europese lidstaat waar hij over een beschermingsstatuut beschikt en die, uiteindelijk, internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het

onthaalland. Uw **laattijdige asielaanvraag** heeft een negatieve impact op de ernst en gegrondheid van uw vervolgingsvrees.

Verder blijkt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid en huisvesting. Deze situatie voldoet echter niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Wat uw toegang tot de **arbeidsmarkt** betreft, blijkt dat u solliciteerde bij een aantal horecazaken, fabrieken en supermarkten. Vervolgens trachtte u inkomsten te verwerven door uw activiteiten als straatverkoper en autowasser (notities, p. 13-14). Hierbij werd u telkens tegengehouden door de Italiaanse politie. Tot slot weigerde het centrupersoneel u te betalen voor uw schoonmaakdiensten van het afgelopen jaar (notities, p. 12). Uw vertrek uit Italië was deels ingegeven door de moeilijkheid om er een wettelijk inkomen te verwerven. In dit verband wordt opgemerkt dat uw zoektocht naar een baan in de industrie, horeca of verkoop slechts enkele dagen in beslag nam. U ondernam geen verdere stappen. U schreef zich niet in bij interimkantoren en zocht niet naar organisaties die vluchtelingen in uw positie zouden kunnen bijstaan (notities, p. 15). Het feit dat u geen vaste baan werd aangeboden in de elf maanden na de ontvangst van uw positieve beslissing, impliceert niet dat u in afwachting van een arbeidsinkomen geen beroep kon doen op steunmaatregelen, noch dat u in de onmogelijkheid verkeert om in de toekomst werk te vinden. In verband met **huisvesting** verklaarde u bijna twee jaar lang in asielcentra te hebben verbleven. Zelfs nadat u het statuut van subsidiair beschermde verkreeg, kon u nog maandenlang in het centrum wonen. U diende het centrum te verlaten na de onenigheid tussen u en een medewerkster over de uitbetaling van uw schoonmaakdiensten. Een aantal dagen later vertrok u naar België (notities, p. 12). U hebt aldus geen enkele poging ondernomen om een woning te vinden. Evenmin zocht u naar organisaties die u eventueel zouden kunnen bijstaan. De vaststelling dat er tal van administratieve hinderpalen moeten overwonnen worden om effectief steun te verkrijgen, dat er nog bepaalde tekortkomingen zijn op het terrein om vlot bepaalde voordelen te kunnen genieten en dat het aantal opvangplaatsen voor daklozen beperkt is, leidt niet automatisch tot de conclusie dat het voor u, een begunstigde van internationale bescherming, onmogelijk zal zijn om onderdak of steun te krijgen in geval van terugkeer.

Uw eerdere ervaringen als werkloze statushouder zijn illustratief van een preciaire situatie, waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid geboden moeten worden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van Italiaanse statushouders. Hierbij is het aan u om aan te tonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden, die specifiek uzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat u bij terugzending naar Italië, wegens uw bijzondere kwetsbaarheid, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomt. **Uit uw profiel en persoonlijke situatie kan geen bijzondere kwetsbaarheid worden afgeleid.** U bent immers een jonge man die voldoende zelfredzaam is om illegale reizen naar en door Europa te ondernemen. Daarnaast beschikt u over een diploma secundair onderwijs en een zekere kennis van de Italiaanse taal (notities, p. 5). U zei geen Italiaans te spreken, maar er werd vastgesteld dat u twee jaren in Italië leefde en er taallessen volgde. U vertelde uw kennis van het Italiaans verleerd te zijn omwille van uw lang verblijf in België (notities, p. 14). Intussen heeft u in België een beetje Frans geleerd, zonder daarvoor taallessen te hebben gevolgd (notities, p. 5). Zodoende kan gesteld worden dat u over de capaciteiten beschikt om u zich de Italiaanse taal (opnieuw) machtig te maken.

Er moet worden besloten dat u, in het licht van uw moeilijkheden, onvoldoende aantoont dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. U heeft inderdaad een aantal pogingen ondernomen om een inkomen te verwerven. Toch heeft u geenszins alle mogelijke middelen benut die er voor u, een begunstigde van internationale bescherming in Italië, voorhanden zijn. In dit verband wordt verwezen naar de aanvraag van sociale huisvesting, financiële bijstand, loopbaanbegeleiding alsook het contacteren van zowel gouvernementele als nietgouvernementele instanties. Er werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas omtrent de vergiftigingspogingen van het centrupersoneel. Uw persoonlijke situatie voldoet aldus niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Gelet op wat voorafgaat, wordt besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. **Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.**

De vier stukken, die u voorlegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw Italiaanse verblijfs- en reisdocumenten (zie groene map 'documenten' – stukken 1, 2, 3) zijn indicatief van de geldigheid van uw beschermingsstatuut in Italië en de wettelijkheid van uw verblijf aldaar. Uw statuut wordt noch door uzelf noch door het Commissariaat-generaal betwist. Het attest van uw opname in de Kliniek Sint-Jan te Brussel (ibid. – stuk 4) ondersteunt uw verklaringen omtrent uw medische behandeling in België, maar toont niet aan dat u Italië verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. Daarnaast wordt benadrukt dat gezondheidsproblemen an sich geen aanleiding geven tot de toekenning van internationale bescherming. De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties zijn van een verhoogde kwetsbaarheid, omwille van uw eerdere gezondheidsproblemen, doet hieraan geen afbreuk. U toont namelijk niet aan dat deze potentiële kwetsbaarheid het u dermate bemoeilijkt om u staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen, dat er een ernstig risico ontstaat dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest.

Op basis van artikel 57/5 quater van de Vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid geboden opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Na het persoonlijk onderhoud ontving het CGVS op 12 september 2022 uw schriftelijke opmerkingen. Deze hebben betrekking op de schrijfwijze van een Nigeriaans dorp en Brussels ziekenhuis alsook op de leuzen die de Italiaanse burgers op hun kledij droegen. Uw opmerkingen werden meegenomen in de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar konden bovenstaande conclusies niet ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Nigeria."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als het enige middel voert verzoeker de schending aan "van de artikelen 57/6 § 3 alinéa 1er – 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen, het artikel 3 EVRM, het artikel 4 van het Charter voor de Fundamentele Rechten van de Europese Unie [CDFUE] en de duidelijke beoordelingsfout."

2.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: "Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming "niet-inoverwegingname" te vervangen door "niet-ontvankelijkheid" van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan

nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonde dat hij niet kan rekenen op die bescherming." (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Italië. De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat op basis van de elementen in het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in Italië en meer bepaald de subsidiaire beschermingsstatus.

Hiermee wordt tegemoet gekomen aan de voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheid in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat *"de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie"*.

Het komt daarentegen niet aan verweerder toe om bijkomende onderzoeksdaden te stellen, laat staan om de mogelijkheden voor verzoeker om onderdak, werk en gezondheidszorg te vinden, uiteen te zetten, gezien de bewijslast aangaande actualiteit en/of effectiviteit van de verleende EU-bescherming (die vermoed worden) bij verzoeker berust.

De Raad wijst erop dat er een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn/haar fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten (cf. HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland, punt 83) en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken. Uit het voorgaande volgt een vermoeden dat verzoeker, die in Italië een beschermingsstatus heeft, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat hij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan zijn internationale beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat zijn levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 84-85 e.v.).

De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert geenszins zonder meer een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en doet geen afbreuk aan het gegeven dat personen die internationale bescherming genieten onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie is een feit. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. Bij de beoordeling van de situatie van personen aan wie internationale bescherming werd verleend in Italië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, gelden dan ook de omstandigheden van de Italiaanse onderdanen als maatstaf of standaard, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het immers gaan om een vergelijking van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen

van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Italië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 84-85 e.v.).

Verzoeker kan het vermoeden slechts weerleggen wanneer hij aantoont dat de door Italië geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Italië sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Italië tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 90 e.v.).

De Raad beklemtoont dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Italië. Aan deze status is een verblijfsrecht gekoppeld en zijn rechten verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen. In navolging van voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië werd verleend te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat zijn levensomstandigheden in Italië de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

2.3. In zoverre verzoeker aanvoert dat er geen informatie voorligt die van aard is om te garanderen dat de slechte behandeling die hij heeft ondergaan zich niet zal herhalen bij terugkeer, dat de bescherming die aan verzoeker is geboden niet doeltreffend is, dat er geen informatie werd in overweging genomen met betrekking tot de behandeling van vluchtelingen in Italië en naar algemene landeninformatie verwijst waarin de tekortkomingen van de Italiaanse autoriteiten bloot worden gelegd, wijst de Raad erop dat het aan verzoeker is om aan te tonen dat er in Italië sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Italië tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Landeninformatie vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Echter, situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer verzoeker niet in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke achteruitgang van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 91). Verzoekers persoonlijke ervaringen en kenmerken zijn bijgevolg evenzeer belangrijk.

Wat verzoekers persoonlijke omstandigheden betreft, oordeelde de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze dat:

"Vooreerst moet verwezen worden naar de geldigheid van uw beschermingsstatuut in Italië. U verklaarde dat een positieve beslissing werd genomen inzake uw asielaanvraag (notities persoonlijk onderhoud dd. 30 augustus 2022 (verder 'notities'), p. 7). Ook uit de door u neergelegde documenten blijkt dat de Italiaanse asielinstanties u de subsidiaire beschermingsstatus toekenden (zie groene map 'documenten' – stukken 1, 3). U vertelde dat uw Italiaanse documenten in Brussel gestolen werden (notities, p. 16). Er moet worden vastgesteld dat de afwezigheid van verblijfsdocumenten niet betekent

dat uw beschermingsstatus niet meer geldig zou zijn. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet in vraag wordt gesteld, wijst niets erop dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Er werd verder opgemerkt dat u Italië niet verliet uit van een vrees voor vervolging of ernstige schade. **Er kan namelijk geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de vergiftigingspogingen van het keukenpersoneel in het opvangcentrum waar u verbleef.** Zo bleek u niet in staat uw vervolgers op concrete wijze te identificeren. Tijdens uw eerste interview op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) sprak u steeds over "ze": "**ze** wilden mij vermoorden. **Ze** volgden mij overal. **Ze** deden dingen in mijn eten [...]. **Ze** zijn duivels" (verklaring DVZ dd. 21 februari 2022, vraag 33). Er werd gevraagd welke personen u bedoelde, waarop u antwoordde: "iedereen, de Italianen, de politieagenten" (ibid.). Ook op de zetel van het CGVS sprak u aanvankelijk enkel over "ze". Pas nadat u aangespoord werd om specifieker te zijn, identificeerde u de Italiaanse koks in het opvangcentrum als uw vervolgers (notities, p. 13). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud verviel u terug in vaagheden door te herhalen dat "ze" u willen vermoorden in Italië (notities, p. 17). Er kunnen toch meer nauwkeurige verklaringen verwacht worden van een persoon die zijn gastland verliet omwille van een vrees om vergiftigd te worden. In dit verband wordt nog verwezen naar het feit dat u bijna twee jaren in hetzelfde centrum woonde en uw vervolgers op vrijwel dagelijkse basis ontmoette in de cafetaria. Het mag dan ook niet verbazen dat u tijdens een eerder interview uw terugkeervrees niet kon omschrijven. U beantwoordde de desbetreffende vraag met: "ik denk dat er mij niets gaat gebeuren, maar ik weet het niet echt" (vragenlijst CGVS dd. 18 mei 2022, vraag 3.4). U legde eveneens bevreemdende verklaringen af over uw lichamelijke reactie op het eten van vergiftigd voedsel. U sprak over dagenlang slapen, over "iets" dat uit uw neus en mond kwam, en over "iets" dat door uw borstkas van links naar rechts bewoog zodra het donker werd (notities, p. 8). Er werden geen medische documenten neergelegd die uw verklaringen omtrent uw symptomen zouden kunnen staven. U gaf wel aan dat u zich niet uzelf voelde ten tijde van uw vertrek uit Italië (notities, p. 12). Uw lichamelijke klachten verdwenen nadat u in België werd behandeld, onder meer door een psycholoog en psychiater (notities, p. 9). **Uw verklaringen omtrent de vergiftigingspogingen lijken niet voort te vloeien uit een gegronde vrees voor vervolging, maar uit een medisch-psychische problematiek waarvoor u intussen behandeld werd.** Er moet besloten worden dat uw vage, lacunaire en incoherente verklaringen omtrent de vergiftigingspogingen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees ondermijnen. In dit verband wordt nog verwezen naar de stempel in uw Italiaans vluchtelingenpaspoort. In tegenspraak met uw verklaard vertrek uit Italië in november 2017, bleek u zich eerder dat jaar in Engeland te hebben bevonden. Uw paspoort werd op 27 juli 2017 bestempeld te Stansted, een luchthaven nabij Londen (zie groene map 'documenten' – stuk 1).

Het door u neergelegde vluchtelingenpaspoort bevat tevens een stempel van de Belgische immigratiedienst, gedateerd op 30 januari 2018. U verklaarde dat u zich reeds sinds 29 november 2017 in België bevond (notities, p. 7). U verbleef aldus minstens vier jaren op Belgisch grondgebied alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 28 januari 2022. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in de Europese lidstaat waar hij over een beschermingsstatuut beschikt en die, uiteindelijk, internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Uw **laattijdige asielaanvraag** heeft een negatieve impact op de ernst en gegrondheid van uw vervolgingsvrees.

Verder blijkt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid en huisvesting. Deze situatie voldoet echter niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Wat uw toegang tot de **arbeidsmarkt** betreft, blijkt dat u solliciteerde bij een aantal horecazaken, fabrieken en supermarkten. Vervolgens trachtte u inkomsten te verwerven door uw activiteiten als straatverkoper en autowasser (notities, p. 13-14). Hierbij werd u telkens tegengehouden door de Italiaanse politie. Tot slot weigerde het centumpersoneel u te betalen voor uw schoonmaakdiensten van het afgelopen jaar (notities, p. 12). Uw vertrek uit Italië was deels ingegeven door de moeilijkheid om er een wettelijk inkomen te verwerven. In dit verband wordt opgemerkt dat uw zoektocht naar een baan in de industrie, horeca of verkoop slechts enkele dagen in beslag nam. U ondernam geen verdere stappen. U schreef zich niet in bij interimkantoren en zocht niet naar organisaties die vluchtelingen in uw positie

zouden kunnen bijstaan (notities, p. 15). Het feit dat u geen vaste baan werd aangeboden in de elf maanden na de ontvangst van uw positieve beslissing, impliceert niet dat u in afwachting van een arbeidsinkomen geen beroep kon doen op steunmaatregelen, noch dat u in de onmogelijkheid verkeert om in de toekomst werk te vinden. In verband met **huisvesting** verklaarde u bijna twee jaar lang in asielcentra te hebben verbleven. Zelfs nadat u het statuut van subsidiair beschermde verkreeg, kon u nog maandenlang in het centrum wonen. U diende het centrum te verlaten na de onenigheid tussen u en een medewerkster over de uitbetaling van uw schoonmaakdiensten. Een aantal dagen later vertrok u naar België (notities, p. 12). U hebt aldus geen enkele poging ondernomen om een woning te vinden. Evenmin zocht u naar organisaties die u eventueel zouden kunnen bijstaan. De vaststelling dat er tal van administratieve hinderpalen moeten overwonnen worden om effectief steun te verkrijgen, dat er nog bepaalde tekortkomingen zijn op het terrein om vlot bepaalde voordelen te kunnen genieten en dat het aantal opvangplaatsen voor daklozen beperkt is, leidt niet automatisch tot de conclusie dat het voor u, een begunstigde van internationale bescherming, onmogelijk zal zijn om onderdak of steun te krijgen in geval van terugkeer.

Uw eerdere ervaringen als werkloze statushouder zijn illustratief van een preciaire situatie, waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid geboden moeten worden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van Italiaanse statushouders. Hierbij is het aan u om aan te tonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden, die specifiek uzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat u bij terugzending naar Italië, wegens uw bijzondere kwetsbaarheid, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomt. **Uit uw profiel en persoonlijke situatie kan geen bijzondere kwetsbaarheid worden afgeleid.** U bent immers een jonge man die voldoende zelfredzaam is om illegale reizen naar en door Europa te ondernemen. Daarnaast beschikt u over een diploma secundair onderwijs en een zekere kennis van de Italiaanse taal (notities, p. 5). U zei geen Italiaans te spreken, maar er werd vastgesteld dat u twee jaren in Italië leefde en er taallessen volgde. U vertelde uw kennis van het Italiaans verleerd te zijn omwille van uw lang verblijf in België (notities, p. 14). Intussen heeft u in België een beetje Frans geleerd, zonder daarvoor taallessen te hebben gevolgd (notities, p. 5). Zodoende kan gesteld worden dat u over de capaciteiten beschikt om u zich de Italiaanse taal (opnieuw) machtig te maken.

Er moet worden besloten dat u, in het licht van uw moeilijkheden, onvoldoende aantoont dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. U heeft inderdaad een aantal pogingen ondernomen om een inkomen te verwerven. Toch heeft u geenszins alle mogelijke middelen benut die er voor u, een begunstigde van internationale bescherming in Italië, voorhanden zijn. In dit verband wordt verwezen naar de aanvraag van sociale huisvesting, financiële bijstand, loopbaanbegeleiding alsook het contacteren van zowel gouvernementele als nietgouvernementele instanties. Er werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas omtrent de vergiftigingspogingen van het centrumpersoneel. Uw persoonlijke situatie voldoet aldus niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Gelet op wat voorafgaat, wordt besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. **Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.**

De vier stukken, die u voorlegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw Italiaanse verblijfs- en reisdocumenten (zie groene map 'documenten' – stukken 1, 2, 3) zijn indicatief van de geldigheid van uw beschermingsstatuut in Italië en de wettelijkheid van uw verblijf aldaar. Uw statuut wordt noch door uzelf noch door het Commissariaat-generaal betwist. Het attest van uw opname in de Kliniek Sint-Jan te Brussel (ibid. – stuk 4) ondersteunt uw verklaringen omtrent uw medische behandeling in België, maar toont niet aan dat u Italië verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. Daarnaast wordt benadrukt dat gezondheidsproblemen an sich geen aanleiding geven tot de toekenning van internationale bescherming. De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties zijn van een verhoogde kwetsbaarheid, omwille van uw eerdere gezondheidsproblemen, doet hieraan geen afbreuk. U toont namelijk niet aan dat deze potentiële kwetsbaarheid het u dermate bemoeilijkt om u staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen, dat er een ernstig risico ontstaat dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert.

Verzoeker klaagt in het verzoekschrift aan dat hij in Italië onderhevig was aan vergiftiging in het centrum waar hij was ondergebracht, dat hij was mishandeld en op verschillende momenten door de politie ondervraagd en dit in volstreekte ontbering en zonder basisverzorging.

Hij komt echter niet verder dan het louter op algemene wijze herhalen van reeds afgelegde verklaringen met betrekking tot zijn situatie in Italië, het verwijzen naar algemene informatie en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, doch doet hiermee geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing.

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde vergiftiging werd terecht geoordeeld dat hier geen geloof aan kon worden gehecht.

Ook toont verzoeker in het licht van de ervaringen waarmee hij naar eigen zeggen geconfronteerd werd, niet aan dat hij zijn rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. Zo heeft verzoeker slechts beperkte stappen genomen in de zoektocht naar werk en een woning zoals omstandig uiteengezet in de bestreden beslissing. Verzoeker schreef zich niet in bij interimkantoren en zocht niet naar organisaties die vluchtelingen in zijn positie zouden kunnen bijstaan. Ook kon verzoeker na het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus nog maandenlang in het centrum wonen en vertrok hij pas na een onenigheid over de uitbetaling van schoonmaakdiensten.

Verzoeker verwijst naar zijn “*zware ziekteverschijnselen op psychisch vlak*” waarvoor hij opgevolgd wordt in België en naar algemene informatie waaruit blijkt dat het ten laste nemen van dergelijke patiënten niet gegarandeerd is in Italië.

De Raad stelt vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in België een psycholoog en psychiater is beginnen te zien en medicatie kreeg. Verzoeker legt echter geen enkel objectief stuk neer waaruit blijkt dat dit momenteel nog steeds het geval is en dat verzoeker thans met psychische problemen kampt en opvolging nodig is. Overigens werd verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken specifiek bevraagd naar zijn gezondheidstoestand, waarop hij enkel verklaarde slaapproblemen te hebben en hiervoor medicatie te nemen, hetgeen hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigde (Verklaring DVZ, vraag 32; Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2).

Uit de door verzoeker aangehaalde en voorliggende landeninformatie kan in dit kader, dit in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen in het verzoekschrift, geenszins worden afgeleid dat de algemene situatie in Italië zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet en die eenzelfde profiel vertoont als verzoekende partij (onder meer omwille van de toestand op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid, bijstand, onderwijs, gezondheidszorg, discriminatie en racistisch geïnspireerde incidenten) zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker dient zulks aldus *in concreto* en aan de hand van zijn individuele situatie en persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken. Hij blijft hier echter in gebreke zoals in de bestreden beslissing werd vastgesteld.

Verzoeker brengt geen concrete en valabele elementen of argumenten bij die desbetreffende concrete vaststellingen aangaande zijn persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Italië in een ander daglicht kunnen stellen.

De stelling dat er in Italië een drastische inzinking voorhanden is inzake de sociale en economische rechten voor migranten en vluchtelingen die vooral op het vlak van onderdak en gezondheidszorg zich laat voelen alsmede aspecten inzake racisme en xenofobie behelzen, kan hiertoe dan ook niet volstaan. Overigens moet er op worden gewezen dat de situatie van statushouder niet zonder meer kan gelijkgesteld worden met deze van een vluchteling.

Verzoeker toont op geen enkele wijze *in concreto* aan dat de bescherming die hem in Italië werd verleend niet effectief of ontoereikend is en dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Aldus kan uit verzoekers verklaringen niet worden afgeleid dat hij, door het systematisch onvermogen van de Italiaanse overheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen bij een terugkeer naar Italië.

Een verwijzing naar Duitse rechtspraak is bovendien niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. De Raad wijst er bovendien op dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Italië

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.4. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF